

vet den hjemsendelse på 30 dage. Det er derfor, vi siger: O.k., vi har lyttet, og vi siger, at 100 dage er det, der ligger som vores oplæg nu.

Vi ved også, at miljøet har sagt, at det er ganske få, der har haft ledsaget hjemrejse. Det kan jeg ikke se at man skal i gang med nu, men jeg kan se, at der i hvert fald er tid nok til at få planlagt hjemrejsen, at få kontakter og få lavet de netværk, der skal til, så kvinden ikke står fuldstændig mutters alene, når hun så vender hjem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Tom Behnke som ordfører, for der er vist lige en ordfører, der er smuttet ud af salen.

Tom Behnke (KF):

Det gør ikke spor, jo før jo bedre. Det kunne jo også være, man på et eller andet tidspunkt skulle overveje at få noget aftensmad.

Tilbage til sagen her: Det er således med hensyn til beskyttelsstilbuddet eller refleksionsperioden, som man også kalder den, at det jo oprindeligt var sådan, at den var på 15 dage. Så diskuterede vi det meget, og jeg blev overbevist om, at 30 dage var mere rigtigt. Ud fra denne overbevisning arbejdede jeg lidt på, om ikke vi skulle prøve at udvide refleksionsperioden til 30 dage. Det var der mange der gjorde, jeg var naturligvis ikke alene om det.

Vi fik så udvidet refleksionsperioden til de 30 dage, og vi fik samtidig fastholdt, at der stadig væk er en mulighed for forlængelse, hvis det er sådan, at den handlede medvirker til at retsforfølge bagmændene. Altså, i det omfang man vil vidne og hjælpe med det, kan man også blive ud over de 30 dage. Der var også tilføjet det, at hvis der var lægefaglige grunde til, at man blev i længere tid, ville det også kunne lade sig gøre.

Det var et stærkt ønske fra konservativ side, at det skulle kunne lade sig gøre, og derfor vil jeg da gerne takke integrationsministeren for, at man har været lydhør og sørget for at udvide refleksionsperioden fra 15 dage til 30 dage.

Men der stoppede debatten ikke. Debatten fortsatte jo hen over sommeren, og for mig stod det mere og mere klart, at 30 dage ikke altid er nok. Det kunne godt være, at det var hensigtsmæssigt, at vi måske udvidede de 30 dage i forbindelse med at se på helbredstilstand og sundhed – desværre er der mange af de kvinder, som er ufrivilligt gravide, og i den sammenhæng taler vi om abort. Derudover sagde de, der arbej-

der i miljøet, at det ikke er altid, at de 30 dage er nok til at opnå så meget tillid, at man kan få overbevist de handlede om, at de skal medvirke til at vidne, således at man kan komme efter bagmændene.

Kl. 20.10

Der var også nogle i miljøet, som gav udtryk for, at det nogle gange kunne være lidt vanskeligt inden for de 30 dage at nå at få etableret en tilstrækkelig god kontakt til hjemlandets ngo'er, således at man var helt sikker på, at når den handlede kom hjem, var der nogen, der stod og tog imod, så den handlede ikke bare blev sendt videre til næste destination af bagmændene.

Så er der selvfølgelig også det, at den handlede lige skal nå at komme sig oven på den uden tvivl meget, meget ubehagelige oplevelse, det må være at være handlet.

Det gav mig anledning til at prøve at åbne den debat en gang til og spørge, om man måske skulle se på at lave en lidt mere fleksibel ordning. Vi er fra Konservatives side meget, meget tilfredse med, at integrationsministeren nu har spillet ud med, at man udvider beskyttelsesperioden, refleksionsperioden, i op til 100 dage, altså hvis det er nødvendigt, hvis der er behov for det.

Det er selvfølgelig under forudsætning af, at den handlede er indstillet på at samarbejde om, at det, det skal føre frem til – om det så skal tage 30 dage, 50 dage eller 100 dage – er, at man arbejder målrettet frem mod, at den handlede kommer hjem til sit eget land igen, derfra hvor vedkommende er kommet, og derfra hvor vedkommende jo ufrivilligt er blevet eksporteret, om jeg så må sige, til Danmark.

For vi må jo tage udgangspunkt i, at de handlede er ufrivilligt i Danmark. Vi må tage udgangspunkt i, at de har et ønske om at komme tilbage til vante, hjemlige omgivelser, selvfølgelig i tryghed, med trygge rammer osv., og det er det, man skal sørge for.

Så forslaget fra integrationsministeren om, at vi udvider refleksionsperioden til de 100 dage, i det omfang det er nødvendigt, og selvfølgelig under forudsætning af, at man er enig om, at det, man arbejder frem imod, er, at den handlede skal tilbage igen, er et rigtig, rigtig godt forslag, og det er selvfølgelig et forslag, der nyder fuld opbakning og støtte fra Konservatives side.

Når det er sagt, så ligger deri også, at vi ikke kan støtte beslutningsforslag nr. B 19.